

NOVA PRAVA

Uredništvo in uprava v Ljubljani,
Gradišče št. 7. — Telefon št. 77.

NARODNO-SOCIJALISTIČNI TEDNIK

Naročnina: 4 Din., za inozemstvo
6 Din. na mesec. Izhaja ob petkih.

Uničevanje našega gospodarstva in kul- ture — bratski spo- razum!

Ves čas — cela tri leta — odkar imamo svojo »jugoslovansko« ustavo, se bje boj za sporazum med tremi plemeni, ki tvorijo našo državo, za sporazum, ki ga je odklonila v ustavi takratna večina ustavotvorne skupščine, sestojča v bistvu iz radikalne in demokratske stranke z njenimi priveski kot Pucelj itd. Da, odklonila, to moramo izrecno naglasiti! Kajti, ako ga ne bi bila odklonila, bi bile izostale vse zle posledice, ki se kažejo zlasti zadnje čase. Napram nam, Slovincem, pa nosijo odgovornost za to naši demokrati z bivšo Puceljevo skupino.

Ako bi bila ustava taka, kakor smo jo zahtevali mi in večina Slovencev s Hrvati vred, ako demokratski poslanci s Puceljem in drugovi ne bi bili šli čez drn in strn z radikali tedaj nobena vlada, pa naj bi bila sestavljena tako ali tako, ne bi imela moči nas, prečane, pritiskati ob zid tako, kakor se nas pritiska danes.

Poglejmo si, kako se vlada pri nas na podlagi te ustave na podlagi »blazenega centralizma«.

Občinski volilni red, ki smo ga imeli in ki je bil za naše razmere primeren in zadosti moderen, se je zamenjal z novim občinskim zakonom. Posledice čutimo danes vsi in jih bomo še bolj čutili zlasti meščani avtonomnih mest. Je to zakon, ki ga še ni videl svet, zakon, pred katerim se sramujejo celo naši demokrati. Kaj bo ta zakon prinesel pri prihodnjih volitvah v zastope avtonomnih obmejnih mest, to pa bomo še videli, če ostane v veljavi.

To ustavno, centralistično vladanje nam je zaprlo vse naše obrtno-nadaljevalne šole, ki smo jih imeli izza avstrijskih časov, noče pa nam ustanoviti novih. — Kak bo naš obrtniški naraščaj, si lahko mislimo! Vse to pa se godi kljub temu, da naši obrtniki plačujejo ogromne davke, ki romajo v nenasični centralistični žep.

Ravno isto ustavno centralistično vladanje nam je »moderniziralo« naše bolnice tako, da se bolnik, ki stopi pred alternativno: ali smrt — ali bolnica, raje odloči za prvo, ker je človeka pred razmerami, ki vladajo v teh zavodih, bolj strah, kot pred smrtjo. Razen tega se pa še taki zavodi od časa do časa zapirajo ali reducirajo, ker naš davek, ki ga zato plačujemo, roma v centralo, v kateri izgine brez sledu.

Ravno isto ustavno centralistično vladanje samovoljno tepta splošno socijalno politiko, ukinjuje razne oddelke, ki jim je poverjena skrb za socijalno delo, ukinjuje ministrstvo za socijalno skrbstvo, pusti stradati sirote, invalide, uradništvo in delavstvo ter vsem bednim odreka državljanske pravice in zametava zakon narave, ki določa vsem pravico do življenja.

Ravno isto ustavno centralistično vladanje hoče, ali bolje rečeno, je že ukinilo medicinsko in bogoslovno fakulteto v Ljubljani,

ker je v predloženem novem finančnem zakonu za l. 1923-24 ministru za prosveto dalo z zakonom nalogo, da to izvede.

Ravno isto ustavno centralistično vladanje je izbacnilo iz armade nešteto slovenskih in hrvatskih oficirjev, namesto da bi to storilo tudi z brati Srbi, ter tako pravično izvedlo tudi v armadi redukcijo.

Ravno isto vladanje nam je zapravilo naše Primorje, našo Reko itd.

To in še nešteto drugega kaže, kaj nam je zadala ta ustava, na podlagi katere se danes vlada.

Danes nam je jasno, zakaj se je pod vsakim pogojem in za vsako ceno morala sprejeti ravno taka ustava.

Danes nam je jasno, da je vse dokazovanje sedanjih vlad in beograjskih porodic, da so za bratski sporazum, le prevara. Vse besede, vse obljube, prav vse to je: prazni nič! Bile so uspalvalne fraze, da porodica pridobi časa, da nas prečane, v pravem, ugodnem trenutku popolnoma pritisne ob zid in zadušiti.

To je danes naše spoznanje, s katerim smo že sicer računali.

Da pa to spoznanje dela slabo kri, da to ustvarja težko atmosfero v prečanskih krajih, da neti sovraštvo do srbškega plemena, ki je sicer pri tem čisto nedolžno, in da to nezadovoljstvo slej ali prej mora dati svojega duška, je čisto gotovo jasno.

Gospodje, nehajte, ne ubijajte naše kulture, našega gospodarsko-socijalnega življenja, opustite svojo nevarno protidržavno politiko! Stopite na pot sporazuma in dokažite svojo iskrenost! Saj to želi ves naš jugoslovanski narod, saj to želi tudi kralj!

Obvarujte nas nesreče, ki bo nezogibno prišla, ako se ne boste spametovali!

Socijalistično gibanje.

Takoj po koncu svetovne vojne je vse mislilo: sedaj je nastopila doba socijalizma, sedaj se bodo rešila na mah vsa pereča vprašanja delovnega razreda. Pod vtisom te misli, so se pričele krepiti socijalistične vrste; vsakdo je hotel biti socijalist.

Za uresničenje socijalizma pa ni dovolj, da se dobi številne pristaše in s tem politično moč. Poglavitno in najvažnejše je, da je vsakdo, ki se prišteva socijalističnemu gibanju tudi socijalistično vzgojen. To pa niso bili po večini tisti, ki so po vojni polnili socijalistične vrste. Bilo je veliko več pohlepa po osebem proflitarstvu, kakor dobre volje, da se podredi posameznik potrebam celokupnosti. Čisto naravno je zato, da tako sestavljene socijalistične organizacije niso mogle doseči uspehov. Tem manj, ker je vse pričakovalo sadežev brez dela; kar tako z neba naj bi letela pečena piščeta v usta vsem, ki so proti nebu socijalizma obrnili svoje glave.

Nadaljnji vzrok neuspešnosti socijalističnega pokreta je tudi ta, da socijalistične stranke, ki so proti pričakovanju imele naenkrat zakonodajno moč v svojih rokah, niso vedele kako in kaj. Praktično socijalistične stranke niso imele izdelanih programov. Kar so pa imele pripravljene, največkrat sploh ni bilo izvršljivo. Vse preveč se je računalo z nečem novim in pozabljalo na to, da je treba novo življenje graditi, oziroma izvajati iz starega. S koncem vojne je bil sicer kapitalizem poražen, ne pa pokončan. Kapitalizem bi bilo sicer treba pokončati, ali tega ni mogoče s papirnati naredbami, ampak edino s smotrenim postopnim izvajanjem novega gospodarskega sistema.

Za postopno delo pa nihče ni bil dostopen. Ves socijalistični svet je hlatal samo za radikalnimi gesli. Za trezen preudarek se ni nihče zmenil.

Poleg tega povečini socijalistični povojni pokret ni bil tako vrvan, da bi se vpoštevali v družbi etični momenti, ki so odločilne važnosti za vpostavitve vsakega gospodarskega reda, tudi socijalističnega. Surovi materijalistični cilji so zanikali vse druge potrebe človeštva. Nacionarno vprašanje za večino socijalistov sploh ni obstajalo.

Napake povojnega socijalističnega gibanja so bile tako velike, da se je morala pokazati posledica — neuspeh — prav povsod na svetu, kjer je socijalizem nastopil kot vladajoči faktor.

Največja socijalistična država, Rusija, je s komunizmom popolnoma odpovedala. Odpravili so sicer razred fevdalne aristokracije, razred tovarnarjev in banikirjev, nikakor pa niso preprečili, da je vstal preroben razred malega meščana in kmeta z namero, da obnovi staro kapitalistično družbino obliko.

V Nemčiji se zvija socijalna demokracija v smrtnih krčih med večino meščanske vlade. Primorana je bila zadnje dni celo popustiti v vprašanju glede osemurnega delavnika za ceno, da vsaj trenutno prepreči diktaturo Stinnesovih kapitalističnih monarhistov. Na nemoči nemške socijalne demokracije ima dvomljiv uspeh komunizem, ki je s puči in anacionalnimi nastopi popolnoma diskreditiral socijalizem med ljudstvom.

Avstrijska socijalna demokracija se umika prelatu Seiplu in v zibelki socijalizma na Francoskem prevladuje kapitalistična republika.

Edino delavska stranka v Angliji in narodno-socijalistična stranka na Češkoslovaškem imata zaznamovati uspehe. In zakaj? Iz enostavnega razloga, ker nista delali marksističnih pogrešk in ker vodita realno politiko pozitivnega dela ter odklanjata demagogijo in egoizem. Zato, ker sta nacionalni stranki, ena angleškega, druga češkega delovnega ljudstva.

Posebno češko narodno socijalistična stranka nam je pokazala, kako se mora izvajati socijalizem. Navzlic neugodni konjunkturi za socijalizem v Evropi, so češki narodni socijalisti izšli iz zadnjega volilnega boja kot največja socijalistična stranka na Češkoslovaškem. Že samo s tem je veliko povedano.

Proti materijalističnemu kapitalizmu ni mogoče postaviti izključno materijalističnega socijalizma, ker potem ni v bistvu socijalizem nič boljši od kapitalizma. Idealu socijalističnega družabnega reda se približujemo le na ta način, če z vpoštevanjem vseh etičnih potreb dvignemo delovni razred na višino, da bo v vsej svoji celoti prevzel lahko vladno roko.

Iz razgleda po svetu že lahko spoznamo, kakšno socijalistično smer ima bodočnost. Gotovo je, da se je marksizem s svojo taktiko in nerealnostjo preživel.

V rokah klerikalizma — reakcija na potu.

Slovensko učiteljstvo je pred 5 leti prvo hitelo na delo, da pomaga, kakor je delalo vedno, končno raztrgati vse verige, ki so vezale stan kot tak, kakor tudi oklepale ves slovenski rod pod habsburško - klerikalno vlado in njenimi emisarji po lepi slovenski pokrajini. V svojem idealizmu in narodnem navdušenju je šel ves učiteljski stan tako daleč, da je delo enotne učit. organizacije dokončal že v času, ko ni bilo še za državo prvih enotnih zakonov, ko je bila sedanja ustava še-le razvijajoči se problem za enotno vzgojo in pouk. Lahko tedaj rečemo, da je učit. organizacija dala merodajnim faktorjem v Beogradu že skoro pred petimi letimi natančen, inicijativ poln predlog in načrt zakona o narodnih šolah. Učiteljstvo je na vseh sestankih, predavanjih, v resolucijah, pokrajinskih skupščin in obeh kongresov precizno in natančno označilo stališče do države — s tem dolžnosti do nje — in tudi povdarjalo pravice, ki mu pripadajo za šolsko in izvenšolsko delo, ki ga hočejo učitelji izvršiti kot svobodni državljani.

Bližajo pa se učiteljstvu težki časi. Nastopa reakcija, ponavljajo se stare razmere v novi domovini. Ustava, sprejeta z glasovi sedanje radikalne vlade, je zajamčila vsem jugosl. državljanom

svobodo vesti in prepričanja. Toda kaj se godi v koloniji slovenski?

Pred nami leži viden znak nevidne klerikalno-radikalne zveze, ferman ministra prosvete, ki kakor rimski patentat in bolj papeško kot nezmotljivi papež sam ukazuje slovenskemu učiteljstvu udeležbo pri službi božji ob nedeljah in praznikih. Ta reakcije vredni akt, ki gazi ustavo, utemeljuje odredbo s tem, da opozarja težko preizkušeno slovensko učiteljstvo na dobre vzgojne posledice, ki prinesejo boljši stik starišev v šolo. Nimamo nič proti temu, da obiskuje učiteljstvo cerkve; želimo in zahtevamo pa, da se stamu ali posameznikom ne silijo k verskim vajam in obredom iz enostavnega vzroka, ker je ravno slovenska cerkev kot eksponent politične klerikalije bila vedno tisti faktor, ki je umetno ustvarjala z zlorabo vere in narodnih čustev nesoglasje, nezaupanje in medsebojno nestrpnost med šolo in domom. Sedaj pa pride radikalni minister, ki so mu razmere povsem neznane in ukazuje slovenskemu učiteljstvu nekaj, česar si ni upala napraviti dovolj nam in našim težnjam sovražna nemško-klerikalna vlada, ker je znala čuvati avtoriteto državne oblasti in ustavo vsaj na zunaj.

Da bi bila radikalna strahovlada popoln pečat duševne impotence, ki naj zaduši v učiteljstvu zadnji ideal v vero in enakost pred zakonom, je g. minister dodal k fermanu še dostavek, da »če gospodin nadzornik« podajati poročila, kako sledi učiteljstvo srednjeveškemu ukazu gospoda ministra prosvete.

Česar ne zmorejo politični in dnevno s 300 Din honorirani denuncijanti, k temu naj pripomore uradna oseba. Stojimo na stališču, da ima nadzornik dovolj drugega nujnejšega dela kakor pošiljati v Beograd uradne dopise, ki bi reagirali na zastarele nazore radikalizma. Gospod minister naj si dobro zapomni, da je že v Avstriji nadzornik vselej, kadar je hotel opravljati posel plačanega denuncijanta, odnesel dolgi nos.

Čudimo se g. ministru, da ne vpraša, predno izdaja take protiustavne odloke, za mnenje učiteljstva, ki bi mu gotovo natočilo čistega vina!

Zdi se nam, da se skriva za šolsko-vladnimi kulisami slovenska klerikalija, ki je začela zadnji čas plesati pred radikalijo kot lutke v marijonetnem gledališču. Vsaj za Slovenijo se ta praksa uveljavlja samo s to razliko, da kažejo obupanemu in razočaranemu občinstvu radikalijo privezano za kulisami na vrhico slovenskega klerikalizma. Skriven pakt med vlado in slovenskimi klerikalnimi avtonomisti je gotova, pa tajna stvar. Kot neizogibna posledica ljubezni obeh ekstremov, centralizma in avtonomizma, je omenjena okrožnica, ki prinaša kot prvi sad nenaravne ljubezni težko breme učiteljstvu. Učiteljstvu se odpira nova doba na polju vzgoje in pouka našega naroda, da zadobi sad političnega konkubinata boljšo vzgojo in lepa bodočnost. Na žrtvenik združenja kler. separatistov in vlade naj pride zopet slovenski učitelj!

Tajna zveza med klerikalci in radikalci potemtakem že deluje in prišel bo čas, ko se ta koncesija obelodani s klerikalno sovlastjo v Beogradu. Toda vsake stvari je enkrat konec. Tudi kupčija in igranje s stanovi bo prenehalo, upajmo, da čim preje, ker je boljše, da pade korupcija nego stanovi, narod in država. Gospodom vladajočim v Beogradu bodi še povedano, da so v srednjem veku po Kranjskem bičali in sežigali čarovnice na Vel. Kleku. Spomin na take razmere se nam obnovi pri čitanju uradnih dopisov, ki služijo zlorabi vere, svobole vesti in državne avtoritete v strankarske namene, katerim služi okrožnica radikalno - klerikalnega ministra.

— Učitelj. —

»Moja sladka Ellen, čas je, da odrinem. Voz me že gotovo čaka, poštnega voza se pa ne maram poslužiti.«

»Tako rada bi te spremila do vasi«, prosil Ellen.

»Ne, draga moja, še tega je treba, da bi se v opoldanski vročini v odprtem vozu peljala po zaprašenih cestah. Ti si tako blede in ko prihodnjič zopet pridem, mora imeti moja Ellen rdeča lica. Šišiš, moj srček?«

»Oh, William, ko se zopet vrneš, te ne pustim več odtod in če bi te morala prositi na kolenih. Ali ne vidiš, kako koprnim po tebi, kako pusto in prazno je moje življenje, ker te ni pri meni?«

William ima zopet težak boj v svoji notranjosti.

»Saj pozneje ji morem vse povedati, toda ne — boljše je, da molčim, se odtegnem svetu v to samoto in mirno živim z Ellen.«

Tako si misli mladi mož. Saj ne more vedeti, kaj vse ga more še doleteti v bodočnosti.

»Ellen, moje vse, kmalu se zopet vrnem in potem — naj naju ne loči nikdo drugi razven smrti!«

Ellen vzklikne od veselja.

»Oh, William, ti ne veš, kako sem srečna, naravnost blažena radi teh besed. Sedaj bom štela dneve in ure, dokler se ne povrneš. Samo smrt naju more ločiti? praviš. Ne, ne, William, najina ljubezen bo trajala celo preko groba!«

Še enkrat objame William svojo izvoljenko in jo tako strastno poljubljuje, da se ji zdi, da jo zaduši. Potem pa se odtrga od nje in ji odhajaje na dvorišče mahlja z roko v slovo. Tu se poslovi od tete in stopi v voz, s katerim se hitro odpelje v bližnjo vas. Od tam pa se hoče odpeljati s pošto do bližnje železniške postaje.

Ellen ostane na svojem priljubljenem prostoru. Williamova obljuba je zanetila v njenem od ljubezni žarečem srcu pravcati vihar. Končno — končno so se razpodili oblaki, ki so doslej zakrivali njena ljubezenska nebesa. Končno se bliža tako hrepenče pričakovani trenotek, ko bo za vedno združena s svojim Williamom. Dočim si Ellen v mislih predstavlja vabljive slike bodočnosti, poteče precej časa. Že davno se je voz, s katerim se je odpeljal William, vrnil v grad, in še vedno sedi deklica zatopljena v sanje o bodoči sreči na svojem mestu. Tuptatam pogleda vsa zamišljena skozi listje divje trte, katera se ovija okrog lope, na osamele travnike, ki se raztezajo ob bregovih reke.

Naenkrat pa se strmeč zgame.

»Kdo neki je ona oseba, ki se v daljavi domala zakrila od grmovja bliža reki? Saj je to — William!« Še bolj pozorno gleda v ono smer. — Sedaj se dvigne celo s klopi. Da, da, nobenega dvoma več, on je, vrača se. Toda iz katerega vzroka? — Morda je zakasnili pošto in pride še enkrat, ker si mora itak misliti, da je njegova izvoljenka v parku. Iskreno veselje navdaja Ellen, da si se ji malo čudno zdi, da se ljubimec tako oprezno vrača. Kaj neki je vzrok temu? Ali jo hoče iznenaditi?

Sedaj je na mestu, kjer sta pred nekaj dnevi obe deklici in kasneje tudi mladi pomorščak na tako zagoneten način izginili. Ellen namah glasno zakriči. — Saj je njen izvoljenec nenadoma izginil. — Par trenutkov in že se dvigne s svojega prostora, da izvrši načrt, ki ji je hipoma prišel na um. Kot preganjana zver hiti k vratom, ki vodijo iz parka, in v katerih k sreči tiči ključ, da jih more takoj odpreti. Sedaj teče Ellen kot srna ob bregu naprej, dokler vsa zasopljena ne pride do mesta, kjer je videla stati svojega izvoljenca. —

»William! William!« — Nobenega odgovora.

»In vendar je bil on,« šepče sama s seboj. »Da, tu mora biti! William, William!«

Toda nihče ji ne odgovori in tudi na reki ni nikjer, kakor daleč seže oko, videti nobenega čolna. Ellen še nekolikrat glasno zakriči, toda krog nje vlada najgloblji mir. Mlada deklica se prime za čelo. Ali jo trese mrzlica? Ali ji morda preti kaka težka bolezen? Toda ne — saj je pri polni zavesti! Če se je zmotila, je mogla biti temu povod edinole njena razdražena domišljija. Pa saj je svojega ljubimca čisto dobro videla... Tuji deklici, zagoneten mornar, predvsem pa dejstvo, da so vse te osebe na tako čuden način izginile na bregu reke, daje Elleni dovolj stvarine za razmišljanje. Zaman si ubija glavo, da reši zagonetko. Vsa pobita in poparjena se vrne v park ter zaklene

vrata za seboj, kot da se boji, da bi ji mogla katera teh nenavadnih oseb slediti v grajski vrt. Vendar pa materi, ko se vrne v poslopje, ničesar ne omeni o teh zagonetnih dogodkih, pač pa se odloči, da se hoče na skrivaj podrobneje informirati v sosednji vasi o obeh lepih damah ter o mornarju.

Toda njen trud, da bi kaj poizvedela, je ostal brezuspešen, ker ji nihče ni mogel dati pojasnila na njena vprašanja. Prav nobenemu izmed vaščanov ni bilo kaj znanega o tajinstvenih zagonetnih letoviščarjih, ker sploh nikdo videl ni niti od Ellene opisanih deklic, niti mornarja.

Jim in Tom preizkušata svoje moči.

Terror se že zopet nahaja v svojem običajnem pristanišču ob Temzi.

Edvard ima neprestano dovolj posla, da izvrši razne odredbe moža s krinko, ki ravna z njim kot s svojim prijateljem. Vsled tega sta obe deklici docela prepuščeni samim sebi ter imata seveda dovolj časa, da se o vsem mogočem porazgovorita.

Tudi sedaj naletimo Bessy in Molly v sobi, v zaupnem razgovoru.

»Ali si videla Elizo?« vpraša Molly svojo prijateljico.

»Da, opazila sem jo, ko smo prišli iz Terorja v hišo. Poljubila je možu s krinko roko in mu obenem s tihim prosečim glasom pripovedovala nekaj meni nerazumljivega. Tajinstveni mož ji je odgovoril le s par besedami.«

»Zdi se, da obžaluje svoje dejanje.«

Bessy skomigne z rameni.

»Kdo ve! Jaz ji prav nič ne zaupam in sem uverjena, da ima zopet prav nič dobre obetajoče načrte.«

Molly obmolne za nekaj trenutkov, potem pa pravi:

»Prav lepo je bilo v krasni Škotski. Ta veličastna gorska pokrajina, ti čudovito lepi gozdovi! Še nikdar nisva videla kaj tako lepega, pa saj ni čuda, ker preje nikdar nisem prišla iz Londona na deželo!«

Bessy objame svojo prijateljico.

»Uboga Molly! No, le malo potrpi, pa boš še povsem druge pokrajine videla, kajti Edvard mi je pravil, da ne ostanemo več dolgo tukaj.«

Molly to novico dozdevno skoro presliši.

Odgovorni urednik Anton Brandner.

Tiska »Zvezna tiskarna« v Ljubljani.

Izdaja konzorcij »Nove Pravde«.

Iščete se izkušeni strojevodje

za obrat strojev ozkotirne železnice. Samo prvovrstne moči naj pošljejo ponudbe z navedbo pogojev in s prepisi izpričeval na upravo lista pod „Stalna služba“.

VODJA za BAGER

se išče. V tej stroki popolnoma izvežbani reflektanti z dobrimi spričevali naj pošljejo ponudbo na upravo lista pod „Bager“.

Jugoslovanska hranilnica in posojilnica

v Celju t. z. z. o. z.

Pisarna: CELJE, Aleksandrova ul. 4. Najvišje obrestovanje vlog na hranilne knjižice in v tekočem računu brez vsakršnega odbitka. Hranilne vloge vezane na daljše odpovedne roke in večji vezani zneski se obrastujejo po dogovoru. Poštahranilniške položnice so na razpolaganje. Posojila pod ugodnimi pogoji. Eskomptiranje povzetij in trgovskih računov. Uradne ure vsak delavnik od 8. do 12. in od 2. do 6. ure popoldne.

Enkrat

za vselej se Vam priporoča samo veljgovina R. Stermecki, Celje, ako hočete res dobro in poceni kupiti

ČEVLJE

ročno, domače delo, kakor tudi fine tvorniške, obleke za ženske, moške in otroške, perilo, klobuke, pletene jope, čepice in šale, kravate, rokavice, nogavice in sploh vsa modno robo za dame in gospode. — Trgovci engros - cene.

JADRANSKA BANKA, a. d. Beograd

Delniška glavica: Din 60,000.000.—
Rezerva: Din 32,515.000.—

Podružnice:

Bled Cavtat Jesenice Metković
Celje Korčula Prevalje
Dubrovnik Kotor Sarajevo
Hercegnovi Kranj Split
Jelsa Ljubljana Sibenik
Maribor Zagreb.

Amerikanski odio.

Naslov za brzojave: JADRANSKA.

Afilirani zavodi:

JADRANSKA BANKA: Trst, Opatija, Wien, Zadar.
Frank Sakser STATE BANK, Cortlandt Street 82. New-York City.

Veza za Južno Ameriku:

BANCO YUGOSLAVO DE CHILE, Valparaiso, Antofagasta,
Punta Arenas, Puerto Natales, Porvenir.

Prometni zavod za premog

d. d.

v Ljubljani

prodaja

premog iz slovenskih premogovnikov vseh kakovosti, v celih vagonih po originalnih cenah premogovnikov za domačo uporabo kakor tudi za industrijska podjetja in razpečava na debelo

inozemski premog in koks

vsake vrste in vsakega izvora ter priporoča posebno I^a čehoslovaški in angleški koks za livarne in domačo uporabo, kovaški premog, črni premog in brokete.

Naslov:

Prometni zavod za premog, d. d., centrala v Ljubljani, Miklošičeva cesta 15/II.

90